

„Ne, ne!“ je dejal Ambrož Čander. „Sužnja moja, ne zameri, to je bilo kar tako . . . In zdaj, tu imaš, prinesi šampanjca, tega in tega . . . Ali si zapomnila?“ je poklical za njo.

Katarina je odšla z ubitimi, drhtečimi koraki, kakor pijana.

Blagorodje doktor Ambrož Čander je tačas odklenil omaro in vzel iz spodnjega predala dragoceno turško pištolo, ki mu jo je bila podarila miss Edita. Cev in ročaj sta bila vložena z zlatom, na prašnici je bil še nedotaknjen smodnik, ki ga je nasul doktor v nedavni uri, iz umetno kovane bunke pa je hudobno mežikal velik brušen smaragd.

Mir in smeh.

1.

Kakor mučen san v omami
to življenje je med vami;
tujec sem med vami jaz,
ki je zgrešil pot in čas!

2.

Poglej, o človek, črvom gnusna hrana!
Čemu sovraštvo, bratomorni boj?
Čemu nemirnost tvoja neprestana
in kaj od vsega v grob odneseš svoj?

Zaman je pevca glas in klic preroka,
kot gluha množica naprej drevi.
Vihar pod mano doli vriska, joka,
ječanje hrope smrti in strasti.

Vrtinec doli tam divja pošastno,
svetost razplakana, razkošen greh.
Nad vsem caruje, vlada veličastno
moj duh, moj tihi mir, moj srečni smeh!

3.

Tam na poljani ravni in široki,
kjer pno brez konca se neba oboki;
ob cesti beli tam, ob cesti vroči,
kjer peša dan v samoči in nemoči —

Ah, na široki, ravni tam poljani,
ob cesti beli, v daljni svet speljani,
ah, tam me, dragi moji, pokopljite,
na grob zeleno lipo mi vsadite!

Bo lipa vsako leto razcvetela
in veje senčnate čez grob razpela;
popotnik trudni svoj korak ustavi,
spomin ga ljub, spomin ga drag pozdravi.

4.

Naj sladka čaša bo, naj bo gorjupa,
pij ravnodušno iz obeh:
življenja resni boj je igra glupa,
orožje tvoje mir in smeh!

Rafael Mirt.

Nočni pozdrav.

I.

Zvezdami je vse posejano
čez in čez nebo,
s sanjami je vse pretkano,
z radostjo, z boljô.

Tiha moja misel plava
skozi sen noči:
„Draga deva, bodi zdrava,
angel, sladko spi!“

II.

Vse stvarstvo v globokem miru sanjá,
le meni nemir zaspati ne da,
srce v hrepenenju mi k tebi drhti,
ljubljeni dete ti.

Naj zvezde te zlate pozdravijo,
naj sanje ti sladke pravijo,
kako te ljubi moje srce,
kako po tebi mre . . .

Dolenc.